

VECSERNYÉS IMRE

Fészek

•

*Jobb akartam lenni. Kihúlt igeidőben összetaknyolt fészek.
Az ágak tűnődve támadnak a tócsában, mint a föld alól meredő vasvillák,
fémes sajtpenész. Kiterített szájzre öntik a borom. Radír nélkül törölöm le
és ceruza nélkül karistolom át a kavicson a tenger nyomát. Az elemek
közül a tűz égeti ki a hordót és a föld a legszomjasabb. Néhány nyílt
seben keresztül eljutok a bozótosig, ahol egy ösvényt szorítanak le
a csöndig a kötszerek. Gyolcs felhő, orvosságzagú pad a
napfogyatkozásos kórházudvaron. Sokan jöttek el hozzám
a lélekmúzeumba, szemem krátere volt kiállítási tárgy. Tengerhurok.
Ezer ízű csonkaföldben csokoládés búzaszem. Nyitott hegygerinc.*

*Jobb akartam lenni. Kocsmaszagú ingeimben tolláskodtak hajnalok.
Egy kanál méz keresztmetszete a vagyok, napsütésben. És ködben. Minden út
utólag szép, felragyog a felejtés mohái közt, tollaiban. Átlököd a
kormos mozdonyt Ásotthalom és Mórahalom között, ahol minden
kanyar kövidinkahideg, kövidinkameleg. Beleszeretsz egy régi ház
alaprajzába, asszonykorú lábak piros harisnyájába, abba a pohár borba,
amit apádtól sokszor loptál el, amit azóta iszol, amibe úgy hajlik bele a régi
fűzfa ága, hogy annak neve, kiterjedése, örökösödési joga, jegygyűrűje,
szülőcsatornája bebújt a kimondhatatlan idő párapaplana alá.*

*Jobb akartam lenni. Annak a régi tábortűznek a krátere, amit százan ültünk
körül, ma a rózsafa vizét nyeli a ház előtt. Két tenyéryi önvédelem.
Nagyon jó élni azt, hogy nincsenek ellened a tárgyak. Otthonosan jár
lábad széktől asztalig és az ágyig. Az aláaknázott lép matematikája, hogy
mikor lesz vége a paradicsomnak. A merev szarkofág időmértéke. A lenyűzött
bőr napbarnítottsága. Isten humorérzéke egy daganatban. Szőlőprés,
amiben fényes hangbogyók fekszenek. Milyen édes a homokszemcsés,
ragacsos óda! Nincs ellenemre semmiféle erjedés.*

Jobb akartam lenni. Tiszta bor, súlyos és fehér. Hosszú, tavaszi séta egy széna- és szalonnaillatú éjszakában, ahol nem ér le a lábunk az utcakőre. Lebegő szomjúság, a száradó pongyola éhsége, páfrányok mozaikzöldje, az enyhe kapor mögött a távolban a meggybe hajló ribizli kívánatos szaga. Fényes muskátliudvar. Az átszűrődő pékmeleg, a felhőre kent vaj és a papsajtos liszt. Úgy mentem haza, hogy átugortam minden bokrot, akár a telivérek, mégis elkéstem. Én nem tudom, hová kell kitenni a pontot, mert a mondatom, a mondatban a hajó és a hajó alatt az örvény lükteti hullámát.

Jobb akartam lenni. Hóba zárt tanya, ott is a fehér, meleg, búbos kemence, annak is a bekecses padja. És hogy hazajössz, hogy hazaérek. Én is.

Pohár

•

Savanyú pohár: üres íz lepedéke, elhibázott térképre tévedt almafa, világháborús bunkerbe rozsdásodott látcsőben egy tengerkék léghajó. Hólepte szerelemdombon szánkózik tünődő ujjam. Összeér. Lehajított ingem szükségtelen névelő.

Savanyú pohár az ég. Befilledt búra, feketére mocskosodott svájcisapka a mindenséghez kocsánykodó antennával. Idebent esőfüggöny, egy kimosott, dolgos és kocsmás hónap vize, ami megmaradt. Oldott hajzsír és dohányfüst.

Savanyú pohár ez az este. Kerítésnek támasztott nők várják letolt farmernadrágban, hogy valaki megrepessze a paradicsom bőrét. Pálmafák bütyke, erjedésnek indult datolyák, fügeíz botok és a folyópartra szédült, telt hagymák a holdtöltében.

Savanyú pohárban vonatozok haza, kisvasút, egészen kicsi állomás, miniatűr pad az étkezési és a szomjúsági oldalon. Ott csókollak agyon, mint a földjét féltő szántóvető, homokkal, nyelvem ekéjével, hittal, hitetlenül, hihetetlenül.

Kőrösér

•

A tapasztalat lucskos, hideg országút a bepackolt tanyák között. Iskola, ahová születted, azután egy másik, ahová apád és anyád járt át helyettesíteni, és a harmadik, ahová pálinkát és szalonnát vittek a tanítók a petróleumszagú, füstös értekezletre. Itt métáztak a nagyok. Itt volt a nagyfa árnyékában az akácfaillatú kamra. Hogyan is fértek hozzád a diók? A közút felől zárkózott az épület, az udvarnak nyitja ki két fehér tenyerét, a boltíveket. Vekni. Dinnyét hoztak át és vastag tejfölt és kockás konyharuhába bugyolált lepényt a szomszéd lányok, hajukban zöld szénaillat. Egyszer a villámok elől a bokrok aljába bújtatok és nem akartátok, hogy vége legyen a jeges, szívmelengető viharnak. Minden szerelem ott született, a papsajtós árok partján, várt haza anyád, a hús vizú kút. A szádban akkor is, azóta is dadogó almák, nagy könnyvekbe lepréselt falevelek erein fut céltalan a véred. Mondatok. Az első sárkányt kilyuggatta a jég, a másikat elsodorta a határba a szél, az utolsó lefeküdt a királydinnyés homokba, mint egy huságon nevelt kutya. Így röpült, így nem röpült az aranyalma, a fészek, a tollszár, a nyárfa évgyűrűje, apád, anyád, a bátyád és amivé lettél, lehettél.